

משנה – כתובות

פרק ב - משנה ה

האשה שאמרה אשת איש הייתי וגרושה אני, נאמנת ^(יב), שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שהיתה אשת איש והיא אומרת גרושה אני, אינה נאמנת. אמרה נשביתי ^(יג) וטהורה אני, נאמנת, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר. ואם יש עדים שנשבית והיא אומרת טהורה אני, אינה נאמנת. ואם משנשאת באו עדים, הרי זו לא תצא:

פרק ב - משנה ו

שתי נשים שנשבו, זאת אומרת נשביתי וטהורה אני, וזאת אומרת נשביתי וטהורה אני, אינן נאמנות. ובזמן שהן מעידות זו את זו, הרי אלו נאמנות:

פרק ב - משנה ז

וכן שני אנשים ^(יד), זה אומר כהן אני וזה אומר כהן אני, אינן נאמנין. ובזמן שהן מעידין זה את זה, הרי אלו נאמנין: